

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege.
A hivatalos közzétételre az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/170/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/A. § (1) bekezdése és a Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.51.443/2025/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amelyben kérte a Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.51.443/2025/4. számú végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítását, és a Gödöllői Járásbíróság 21.Pk.50.043/2025/11. számú végzésére kiterjedő megsemmisítését. Kérte továbbá az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnp. tv.) 22/A. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését is.
- [2] 1.1. A megelőző bírósági eljárásban megállapított tényállás szerint a kérelmező (a továbbiakban: indítványozó) és a kérelmezett között a kapcsolattartást a 2010. augusztus 22-én született gyermek vonatkozásában a Budai Központi Kerületi Bíróság 1.P.30.514/2018/69. számú, a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pf.634.534/2019/18. számú ítéletével jogerőre emelkedett határozatával szabályozta. A kapcsolattartásra vonatkozó határozat szerint az indítványozó – egyéb esetek mellett – jogosult és köteles a gyermekkel találkozni karácsonykor páros évben december 25. napján 14 órától december 27. napján 10 óráig, páratlan évben pedig december 24. napján 10 órától december 25. napján 14 óráig az elvitel és az ott alvás jogával [ünnepi (karácsonyi) kapcsolattartás]. A gyermek átadásátvételének helye a folyamatos kapcsolattartás esetén a tanintézményből való elhozatal és oda

való visszavitel esetén a gyermek mindenkori tanintézménye, egyebekben az anya mindenkori lakóhelyén van.

- [3] A kapcsolattartásra vonatkozó határozat értelmében az időszakos kapcsolattartás keretében az indítványozó jogosult és köteles a gyermekkel találkozni a gyermek mindenkori tanintézménye által meghatározott évközi szünetek (kivéve téli szünet) fele időtartamában, ellenkező megállapodás hiányában a szünet első felében, a kezdőnap 9 órától a zárónap 19 óráig lehet a gyermekkel az elvitel és az ott alvás jogával. A téli szünet fele időtartamában illeti meg az indítványozót a kapcsolattartás joga és kötelezettsége páros évben a szünet második felében, páratlan évben a szünet első felében a kezdőnap 9 órától a zárónap 19 óráig az elvitel és az ott alvás jogával. A téli szünet számításánál, annak felezése előtt, le kell vonni a téli szünet időtartamából a december 24., 25. és 26. napokat. A szünetek időtartamát akként kell számítani, hogy a szünetet megelőző utolsó oktatási vagy nevelési napot követő első hétfője és a szünetet követő első nevelési vagy oktatási napot megelőző hétfője is a szünet időtartamába beleszámít.
- [4] A kapcsolattartásra vonatkozó határozat értelmében az indítványozó jogosult és köteles a gyermekkel minden kedden, valamint a kapcsolattartással nem érintett hétfőnapokon vasárnap telefonon, illetve más műszaki eszközön kapcsolatot tartani 19 óra és 20 óra között 15 perc időtartamban (telefonos kapcsolattartás).
- [5] Az indítványozó kérelmében kérte, hogy a bíróság rendelje el a 2024. december 22., 24., 29. és 31. napján, továbbá a 2025. január 5. napján esedékes volt telefonos kapcsolattartás, a 2024. december 25. napjától 2024. december 27. napjáig esedékes volt ünnepi (karácsonyi) kapcsolattartás, valamint a 2024. december 30. napjától 2025. január 5. napjáig esedékes volt időszakos kapcsolattartás végrehajtását.
- [6] A Gödöllői Járásbíróság mint elsőfokú bíróság a 21.Pk.50.043/2025/11. számú végzésével a kérelmező kapcsolattartás végrehajtásának elrendelése iránti kérelmét, és az eljárás felfüggesztése iránti kérelmét elutasította.
- [7] A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 6.Pkf.51.443/2025/4. számú végzésével az elsőfokú végzést helybenhagyta.
- [8] A másodfokú bíróság kiemelte, hogy az eljárásban keletkezett iratanyagból egyértelműen kitűnik, hogy a gyermek a korábbiakban történt személyes meghallgatásai során részletesen kifejtette és indokát adta annak, hogy az indítványozó apával való kapcsolattartástól miért zárkózik el. Ugyanakkor azonban az is megállapítható, hogy az indítványozó apa figyelmen kívül hagyja gyermekének kéréseit, véleményét, a kapcsolattartást a gyermek akarata ellenére kívánja ráerőltetni, amely a kamasz gyermekből további ellenkezést vált ki. A másodfokú bíróság kifejtette, hogy az ítélőképessége birtokában lévő 14 éves gyermek érett annyira, hogy véleményt formáljon egy olyan jelentős kérdésben, mint a kapcsolattartás, különösen akkor, ha hosszabb ideje nem áll fenn bizalmi viszony a különélő szülőjével. A gyermek több tekintetben kifogásolta, sérelmezte az indítványozó vele

szembeni viselkedését és éppen a kérelmezett anya volt az, aki próbált rá hatni annak érdekében, hogy rendezze a kapcsolatát az apjával, így ennek érdekében pszichológusi megsegítésében részesüljön. A másodfokú bíróság hangsúlyozta azt is, hogy a jelen nemperes eljárás keretei között nincs mód annak a vizsgálatára, hogy a gyermekkel foglalkozó pszichológusnak pontosan mi tartozik a kompetenciájába.

- [9] A másodfokú bíróság a kifejtett indokok alapján megállapította, hogy a Bnp. tv. 22/B. § (4) bekezdésére figyelemmel a jelen ügyben nem állapítható meg, hogy a kérelmezett neki felróható módon hiúsította volna meg a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást. Ennek hiányában pedig a végrehajtás elrendelésének nincs helye. Helytállóan járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelem elutasításáról határozott.
- [10] 1.2. Az indítványozó álláspontja szerint az alkotmányjogi panasszal támadott végzések és a Bnp. tv. támadott rendelkezése sértik az Alaptörvény I. cikk (1) és (3) bekezdéseit, VI. cikk (1) bekezdését, XVI. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1), (2) és (7) bekezdéseit.
- [11] Az indítványozó az Alaptörvény I. cikk támadott rendelkezéseinek sérelmét abban látta, hogy a bíróságok nem biztosították a jogerős kapcsolattartási határozatok végrehajtását, és nem vizsgálták rendszerszinten, hogy a kapcsolattartás ellehetetlenülése mögött milyen, a másik szülő magatartásából, illetve az állami beavatkozás hiányából fakadó okok húzódnak meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy a döntések indokolásából nem állapítható meg, hogy a bíróság elvégezte volna az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében megkövetelt szükségességi arányossági tesztet.
- [12] Az indítványozó utalt arra, hogy a közte és a gyermeke közötti kapcsolattartás tartósan és folyamatosan nem valósul meg, ezért a kapcsolattartáshoz való jog gyakorlása pusztán elvi lehetőséggé vált, miközben annak tényleges tartalma megszűnt. Álláspontja szerint emiatt sérült az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében foglalt családi élet tiszteletben tartásához való joga.
- [13] Az indítványozó érvelése szerint az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése az ügyben azért sérült, mert a támadott bírói döntések következtében ellehetetlenült a szülői felügyeleti jogának – így különösen a közös egészségügyi döntési jogának – tényleges gyakorlása, amely elválaszthatatlanul összefügg a gyermek érdekének érvényesítésével.
- [14] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseinek együttesen állított sérelmével összefüggésben rámutatott, hogy a bíróságok a végrehajtási kérelmeket ismétlődő, sablonos indokolással utasították el, anélkül, hogy érdemben reagáltak volna az indítványozó által előterjesztett konkrét tényállásokra, dokumentált elmaradt kapcsolattartásokra, illetve a korábbi hatósági megállapításokra. Az indítványozó utalt arra, hogy a bíróságok a végrehajtási eljárásokban kizárólag a gyermek állítólagos félelmére alapították döntéseiket, anélkül, hogy e félelem tényszerű alapját vizsgálták volna. Utalt arra is, hogy a bírósági ítéletek sablonszerű,

indokolásában hiányos jellege az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének a sérelmét is eredményezi. E körben előadta azt is, hogy álláspontja szerint a kapcsolattartás elmaradásának okait alátámasztó bizonyítékok vizsgálatának hiánya (ellennevelés, elidegenítés, gyámhatósági megállapítások) az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjoga alapján is sérti a tisztességes eljárás követelményét.

- [15] A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog állított sérelme körében állította a pártatlan bírósághoz való jog és a fegyveregyenlőség elvének a sérelmét is. Előbbi körben utalt arra, hogy álláspontja szerint felveti a pártatlan és objektív eljárás alkotmányos követelménye sérelmének a látszatát az is, hogy ügyeiben következetesen ugyanaz a bírósági titkár jár el. Az indítványozó álláspontja szerint a fegyveregyenlőség elvének a sérelmét eredményezte, hogy ugyanazon bíróság ugyanazon tényállási elem – a gyermek nyilatkozata – tekintetében egymással ellentétes szakértői bizonyítást folytatott le és egymást kizáró jogi következtetéseket vont le, anélkül, hogy e különbségtétel alkotmányosan igazolható indokát adta volna. Érvelése alátámasztásul indítványa kiegészítéséhez csatolta a Budapest Környéki Törvényszék 6.Pf.20.535/2025/9. számú végzését.
- [16] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésén alapuló ártatlanság vélelmére azért hivatkozott az indítványozó, mert az eljáró bíróságok tényként kezelték az állítólagos bántalmazást, amelynek következtében megfosztották a szülői jogai gyakorlásától anélkül, hogy bármilyen bírósági döntés igazolná a vádat.
- [17] Az indítványozó a Bnp. tv. 22/A. § (1) bekezdésének a sérelmére azért hivatkozott, mert jelenlegi szövege nem biztosítja a kapcsolattartási jogok érvényesítésének hatékony bírói kontrollját, és nem kötelezi a bíróságot arra, hogy feltárja: a kapcsolattartás megghiúsulása mögött jogellenes szülői magatartás, ellennevelés vagy elidegenítés áll-e.
- [18] Az indítványozó kérte továbbá, hogy az Alkotmánybíróság mondja ki alkotmányos követelményként: a kapcsolattartás végrehajtására irányuló eljárásokban a jogszabályok alkalmazása nem vezethet az alapjogok kiüresedéséhez, és a jogorvoslat nem válhat pusztán formálissá vagy visszatartó erejűvé. Kérte továbbá annak kimondását is alkotmányos követelmény formájában, hogy a kapcsolattartás végrehajtására irányuló kérelmek elbírálása során az Alaptörvényben biztosított alapjogok – különösen a kapcsolattartáshoz való jog, valamint a tisztességes eljáráshoz és a hatékony jogorvoslathoz való jog – érdemi és tartalmi vizsgálata nem mellőzhető.
- [19] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a határidőben benyújtott alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt egyéb befogadhatósági kritériumoknak.
- [20] 2.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjai szerint az alkotmányjogi

panasz akkor tartalmaz határozott kérelmet, ha megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, illetve egyértelmű indokolást ad elő arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezéseivel.

- [21] Az alkotmányjogi panasz ugyanakkor e törvényi feltételeknek az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított részében egyáltalán nem tesz eleget. Az indítványozó ugyanis a Bnp. tv. 22/A. § (1) bekezdésének állított alaptörvény-ellenességével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a szabályozás nem biztosítja a kapcsolattartási jogok hatékony bírói kontrollját. Ezen hivatkozásával összefüggésben ugyanakkor önálló érvelést nem adott elő. Az indítvány e részében lényegében megismételte az Abtv. 27. §-ára alapított panasz indokolását, amelyet az Alkotmánybíróság az alábbiak szerint értékelt.
- [22] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) és (7) bekezdései tekintetében nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban írt követelményét, mert nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra vonatkozóan, hogy a bírói ítélet miért és mennyiben sérti az ártatlanság vélelmét, illetve a jogorvoslathoz való jogot. A határozott kérelem követelménye magában foglalja azt a kötelezettséget, hogy az indítványnak alkotmányjogilag értékelhető indokolást kell tartalmaznia, amely egyértelműen megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, és hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Ezzel szemben az indítványozó e cikkek vonatkozásában kizárólag arra hivatkozott, hogy a bíróságok formai indokokra hivatkozva utasították el a kérelmét, és a jogorvoslati lehetősége is pusztán formális volt; valamint hogy az eljáró bíróságok tényként kezelték az állítólagos bántalmazást. Az indítványozó által megjelölt indokok alapján ugyanakkor az említett alapjogok alkotmányos tartalma és az állított jogsérelmek között alkotmányjogilag értékelhető összefüggés nem tárható fel. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy e cikkek vonatkozásában az indítvány nem felel meg a határozott kérelem követelményének.
- [23] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának a törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pont, 52. § (1b) bekezdés *b)* pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget, ugyanis az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot az Alaptörvény I. cikke.
- [24] Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény I. cikkére vonatkozó gyakorlata értelmében az Alaptörvény érintett rendelkezései az állam kötelezettségeit határozzák meg az alapjogok védelme és biztosítása érdekében, így közvetlenül ezen rendelkezések vonatkozásában nincs helye alkotmányjogi panasznak {3231/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [8]; 3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [32]}. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény I.

cikkével összefüggésben sem felel meg a befogadhatóság feltételeinek tekintettel arra, hogy az Alaptörvény e cikke nem minősül az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának {3228/2020. (VI. 19.) AB végzés, Indokolás [13]}.

- [25] 2.3. Az Alkotmánybíróság utal arra is, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke a közigazgatási hatósági eljárás, és nem pedig a bírósági eljárások vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, így a bírósági eljárás tisztességességével összefüggésben a XXIV. cikkre nem alapítható alkotmányjogi panasz {3364/2019. (XII. 16.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [26] 2.4. Az indítványozó mindezekon túlmenően alkotmányos követelmény megállapítását is indítványozta. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ugyanakkor az Abtv. 46. § (3) bekezdése szerinti alkotmányos követelményt az egyes hatáskörei gyakorlása során az Alkotmánybíróság hivatalból állapítja meg, alkotmányos követelmény megállapítása önállóan nem indítványozható, e tekintetben az indítványozó nem rendelkezik jogosultsággal {3167/2024. (V. 10.) AB végzés, Indokolás [10]; 3236/2023. (VI. 2.) AB végzés, Indokolás [91]}.
- [27] 2.5. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.
- [28] 2.5.1. Az Alkotmánybíróság e körben elsőként azt vizsgálta, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában teljesíti-e az Abtv. 29. §-ában foglalt követelményeket.
- [29] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt utal arra, hogy az alkotmányjogi panaszra okot adó eljárás tárgya a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása volt, a Bnp. tv. 22/A.–22/E. §-ainak megfelelően. Ennek az eljárásnak a tárgya kizárólag az, hogy a kérelmezett felróhatóan megszegte-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, a Bnp. tv. 22/B. § (4) bekezdésének megfelelően, azaz nem a kapcsolattartásra vonatkozó határozat módosítása, illetőleg adott esetben a kapcsolattartás újraszabályozása.
- [30] A Bnp. tv. szerinti, a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárásban a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a kérelmezett megsértette-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozat valamely rendelkezését, és amennyiben igen, úgy ezt felróhatóan tette-e. Az indítványozó által előadott érveket az eljáró bíróságok értékelték. Mind a határozatban foglaltak megsértésének megállapításával, mind pedig a kérelmezett felróhatóságának vizsgálatával kapcsolatos kérdések azonban olyan tényállás-megállapítási, bizonyítási és bizonyíték-értékelési (és ekként nem

alkotmányjogi) kérdések, melyek vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik.

- [31] A jelen ügyben a másodfokú bíróság kiemelte, hogy az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett, a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20. napján kelt Egyezmény 12. Cikke értelmében a részes államok biztosítják a saját véleményének kialakítására képes gyermeknek azt a jogát, hogy a gyermeket érintő minden kérdésben érzékletesen fejtse ki véleményét, és a gyermek véleményét a gyermek életkorának és érettségének megfelelően mérlegeljék. E célból a gyermek számára különösen lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az őt érintő bármely bírósági és közigazgatási eljárásban közvetlenül, vagy képviselőn, vagy megfelelő testületen keresztül, a nemzeti eljárási szabályokkal összhangban álló módon meghallgassák.
- [32] Ehhez mérten a másodfokú bíróság megállapította, hogy helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felek 14. életévét betöltött gyermeke ítélőképessége birtokában van. A gyermek nyilatkozataiból kitűnően a gyermek életkorának és értelmi, érzelmi fejlettségének megfelelően, ítélőképessége birtokában képes az őt érintő tények és döntések tartalmát megismerni és várható következményeit belátni.
- [33] Az Alkotmánybíróság következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta „szuperbíróságként”, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el {3283/2024. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]}. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése alapvetően az egyedi ügyekben eljáró hatóságok és bíróságok feladata, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot az Alkotmánybíróság számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [34] Önmagában az a tény, hogy az indítványozó a bíróságok döntését magára (és gyermekére) nézve sérelmesnek tartja, és nem osztja az eljáró bíróságok jogi

álláspontját, a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására irányuló eljárásban született bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét nem veti fel, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem {3336/2025. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [21]}.

- [35] Megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy nem veti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésén alapuló tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének lehetőségét az sem, ha ugyanazon felek között a korábbival azonos vagy összefüggő ténybeli és jogi alapon indult ügy a korábban eljáró bíróra vagy tanácsra kerül kiosztásra, és ugyanaz a bíró vagy bírói tanács jár el. A jelen ügyben egyértelműen megállapítható, hogy az indítványozó ügyében a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon az ügyelosztási rend szerint kijelölt bíró (bíróügyi titkár) járt el.
- [36] 2.5.2. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és XVI. cikke vonatkozásában az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási feltételeket az alábbiak szerint értékelte.
- [37] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének első mondata értelmében „mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák”. A családi élet Alaptörvényben biztosított jogához hozzátartozik a saját kiskorú gyermekkel való kapcsolattartás {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [19]}. Ez a részjogosítvány ugyanakkor különélő szülők esetében természetes korlátozást szenved: mindkét szülő nem tudja párhuzamosan gyakorolni ezt a jogosultságot, így – végső soron – bíróságnak kell döntenie a kapcsolattartás szabályozásáról. A bírósági döntésnek így közvetlen alapjogi hatása van. Az Alaptörvény indítványozó által hivatkozott rendelkezéseiből az következik, hogy a bíróságnak mérlegelnie kell, hogy a kérelmező és a kérelmezett a családi élethez való jogát miképp tudja gyakorolni, továbbá azt is, hogy a gyermekek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéshez való joga – ami az élethez való jog kivételével minden más alapvető jogot megelőz – miképp érvényesül a legteljesebben.
- [38] A mérlegelés elvégzése alkotmányossági kérdés, annak eredménye viszont szakkérdés: az Alaptörvénynek sem a VI., sem a XVI. cikkéből nem lehet következtetni arra, hogy valamely kapcsolattartási ügyben a kérelmező vagy a kérelmezett javára kell-e a bíróságnak döntenie. A bizonyítékok feltárása és a vonatkozó jogszabály alkalmazása az általános hatáskörű bíróság feladata, ezt a felelősséget az Alkotmánybíróság nem vállalhatja át. Önmagában az a körülmény, hogy a bíróság a vonatkozó adatok figyelembe vételével arra a következtetésre jutott, hogy a kapcsolattartás megghiúsulása nem róható fel a kérelmezettnek, nem veti fel az Alaptörvény VI. és XVI. cikkeinek a sérelmét {3278/2025. (IX. 19.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]}.
- [39] Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének és XVI. cikke vonatkozásában sem veti fel a bírói döntést érdemben

befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.

[40] 3. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 26. § (1) bekezdésében, 27. § (1) bekezdésében, 29. §-ában, 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban foglaltakra – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)*, *c)* és *h)* pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2026. május 11.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró